

Després de l'11-S

Dll, 27/10/2014

[Persona, Empresa i Societat](#)

El 18 de febrer del 2006 va tenir lloc a Barcelona la primera de les grans manifestacions multitudinàries a favor del dret a decidir. D'aleshores ençà, és a dir, vuit anys després, res fa pensar que les mobilitzacions sobiranistes impulsades per diverses organitzacions cíviques catalanes responguin a un soufflé ni hagin arribat al punt de la seva desactivació o desinflament. L'apel·lació, doncs, al símil futbolístic de la "fi de cicle" a què fan referència i amb la que somnien els seus adversaris sembla correspondre més a un desig que a la realitat.

Hem volgut recordar aquests esdeveniments no tant per l'exitós fenomen de les mobilitzacions massives de catalans sinó pel fet que l'argumentari favorable a la legitimació del dret a decidir hagi quallat entre la majoria de la població fins al punt d'identificar-lo amb un pronunciament democràtic i just, que un col·lectiu que es considera subjecte polític reclama inserint-lo en un context d'absència de violència i amb un clar suport del seu propi Parlament.

Diguem-ho encara d'una altra manera. En la reclamació a favor del dret a decidir, la clau no rau pròpiament en la decisió sinó en les creences compartides que motiven la decisió. Catalunya –des de l'elaboració del nou Estatut fins avui– ha estat un espai activíssim de deliberació entre milers de ciutadans. Fòrums i àgores de tota mena han permès anar configurant un relat sobre el seu present i futur. Per aquest motiu, el dret a decidir no és un rampell fruit de la rauxa sinó la via consensuada i destil·lada per líders polítics i socials, i per la ciutadania, després de llargs debats i discussions.

L'error que ha comès el govern espanyol i amb ell diverses institucions de l'Estat és creure que dificultant els tràmits de la decisió, il·legalitzant o prohibint el procés de consulta, les creences compartides per una bona part de la població catalana també s'esvairan. Al nostre parer, malgrat tots els pals a les rodes interposats des de Madrid per terra, mar i aire, no hi ha "desinflament" del soufflé sinó intents barroers de posar-hi al damunt una tapa per impedir que aquest continuï creixent, amb els risc real que finalment el soufflé es desbordi fent saltar la tapa.

Davant d'informes tècnics de naturalesa jurídica i politològica favorables al dret de decidir ben argumentats per la part catalana, el Govern espanyol es va limitar a publicar i difondre un document deplorable "redactat" pel Ministeri d'Affers Exteriors, (en realitat semblava un farciment inconnex de cites d'articles de premsa) titulat *Cataluña en España*. Per la convivència democràtica (6 de febrer del 2013). Tot sembla indicar, doncs, que no hi ha hagut voluntat d'intentar modificar argumentativament les creences compartides dels catalans favorables al dret a decidir sinó simplement impedir la seva voluntat de ser consultats. Com deia fa poc Oriol Amat, el Regne Unit treballa perquè Escòcia no vulgui marxar. Espanya treballa perquè Catalunya no se'n pugui anar.

Les mateixes apel·lacions a la "unidad nacional" fetes pels líders del PP recentment a Badalona, representen igualment un rebuig frontal al reconeixement nacional de Catalunya i a la possibilitat d'albirar la convivència de tots en el marc

d'un estat plurinacional. Si l'única nació que donen per vàlida és l'espanyola, i els barons del PP s'encarreguen de recordar-ho justament a Badalona, com pretenen esperar que tota aquella ciutadania que sent Catalunya com la seva nació pugui modificar o desinflar el seu clam a favor del dret a decidir?

[Article publicat amb Àngel Castiñeira a ElPuntAvui el 12.09]